

نامهی ئەپیک[رس ب] مینا کا ی[س ... و. له عەرەبیەو: ئەمین ب[تانی

پ[ویسته مرق دوود] نه ب[له وردبوونهوی فەلسەفیانه له ه[هتی ته مه ندا، هەر وهك چ[ن ده ب] له پایزی ته مه نیشدا وردبوونهوی فەلسەفیانه شهكەت و ماندووی نهكا. كات[ك پرسهكه په یوه ندیی به بایه خدان به ر[حهوه ههیه؛ هەرگیز كات زوو و درهنگی ب] نه، وهك چ[ن كهسان[ك ههن ده[ن كه ه[شتا كات ب] وردبوونهوی فەلسەفیانه نه هاتووە یان كاتهكەى به سەرچوو، به هه مان ش[وهی ئه وهی ده[ن ه[شتا كات نه هاتوو ب] گه یشتن به شادمه ندیی یانیش كاتهكه هەر به سەرچوو. له سەر مرق پ[ویسته له گه نجی و پیری فەلسەفیانه وردب[تهوه، له د[خی دووهم ب] گه[اندنه وهی گهشی لاو[تی له میانى یادکردنه وهی ر[ژانی رابردوو؛ له د[خی یه كه میش ب] مكو[ی و دامه زران، وهك كه نه فت[ك له رووی داها توودا سهره[ای كه فوكو[ی گه نج[تی. ب[یه ك[شش و گه[ان پ[ویسته ب] د[زینه وهی ئامرازه كانی شادمه ندیی، چونكه مرق به د[زینه وهی؛ هه موو شت[كى چنگ ده كه و]؛ و دواى له ده ستدانیشی هه موو شت[ك ده كا ب] وه ده سته[نانی.

سه یری ئه و بنه مایانه بکه که پ[مدا بووی و کاریان پ[بکه، بزانه که ل[ره دا ئه و توخمه پ[ویستانه ههن ب[ژیان[کی شاد. ئه وه بیر خ[ت به[نه وه که خداوه ند هه بوویه کی شادی ناک[تایه وهك ئه وهی له و[ناکردنی هاوبهش ب[خداوه ند[تی دیاره و هیچ ئاوه[ناو[ك ب[شادمه ندی و نه مریی ناخر[ته پا[ی. باشتروایه بیر له ههر شت[ك بکه یته وه ئه و شادمه ندی و نه مرییه ده پار[ز]. خداوه ند ههیه؛ ئه وه له سهره تای ب[چوون دیاره، به[ام سروشته کهى ئه وه نیه که خه[ك ب[واى پ[یه تی. ئه وهی خداوه ندی عوام ره تده کا ته وه به هیچ ش[وه یهك ب[ب[وا نیه، به[کو ب[ب[واى راسته قینه ئه وه یه که هه مان ئه و ئاوه[ناوانه ده خاته پا[خداوه ند پ[شتر به با[ای عوامدا هه[یب[ی بوو. ئه م ب[چوونانه مه زنده نین به[کو خه یا[پ[اوییه. ل[ره وهش شه[هه مووی ب[مرق[فی شه[انگ[زه و چاکهش هه مووی ب[مرق[فی چاکه کاره. عوام راهاتوو و[نای تایبه تی ب[چاکه مه ندیی هه ب[، ههر ب[یه ده یانبینی به ته نیا ئه و خداوه نده یان پ[قبوو[ه که به و چاکه مه ندییانه ی ئه وان قایله، ب[جگه له وه ئه وانیه دی گشتی ناج[ر و نا به ج[ن.

دووهم شت؛ بیرکردنه وهی خ[ت له سەر ئه وه چ[و یه کلا بکه وه که مهرگ

شتځك نيه په يوه نديي به ئممهوه هه ب، له بهر ئه وهى چا كه و خراپه
 هيچ راستيه كيان ب نيه بځگه له وژدانى ئمه دا نه ب. لره دا
 درككردنى ئه و راستييه كه مهرگ شتځكى ئه وت نيه، واما ل ده كا
 خشى له و ژيانه فانيه وهرگرين به ب ئه وهى داواى مانه وهى هه تا
 هه تايي بكه ين و ته نانه تاهځكى ب هه كځشين. هه بهت ئه ويش له
 ميانى ئه وهى هيچ شتځك له ژيان ئه و كه سه ناترسځنځ به و راستييه
 گه يشتبځ كه له ده ستدانى خودى ژيان هه رگيز مايه ترسلځنيشتن نيه.
 ئه وهى دان به وده دا ده نځت له مردن ده ترسځت نه ك له بهر ئه وهى دځځكى
 ترسناكه كه د، به كو له بهر ئه وهى چاوه وانا كړدنى خودى مهرگ شتځكى
 مه ترسيدا ره، بځگومان ئه و كه سه كه سځكى گځل و گه مژه يه.

گه مژه ييه مرځف خه م دايبگرځ له بهر ئه وهى مردن به دواوه يه تى، چونكه
 مهرگ شتځكه هه ر كا تځ هات هيچ زهره ر و زيانځك ناخاته وه. به م
 شځوه يه مه ترسيدا رترين شت كه مرځف لځى ده ترسځ مهرگه؛ هه رگيز شتځك
 نيه په يوه نديي به ئممهوه هه ب، له بهر ئه وهى مهرگ هيچ بوونځكى نيه
 هه تا ئمه زيندوو ين، كه هاتيش ئه وسا كه ئمه بوونمان نه ماوه.
 كه واته مهرگ به لاي زيندوو ان و مردوو انه وه وهك يهك هيچ بوونځكى
 نيه. به ماناي؛ مهرگ به لاي هه ندځكه وه بوونى نيه و هه نده كه ي ديكه ش
 بوونيان نه ماوه. به مځره؛ عوام جارځكيان له مردن ده ترسځ به وهى
 كه شه و خراپه ي هه ره گه وره يه، جارځكى ديكه ش ئاره زووى ده كهن
 به هځى ئه وهى سنوورځك ب شه انگځزيه كانى ناو ژيان داده نځ. مرځفى
 دانا له مهرگ ناترسځ، ژيانيش بار نيه به سه ريه وه، هه روه ها ده رچوون
 له بوون بريتي نيه له شه و خراپه.

هه مديس زځر و زه وه نديي خځراك مايه ي خشى نين بمان به كو ئه وه
 جځره چا كه كانى خځراكن چځژ و له زه تمان پځ ده به خشن، به هه مان شځوه
 ئه وهى ده بځته مايه ي به خته وه رى ره ونه قى ژيانه نهك ته مه ندرځژيى.
 ئه وانه شى ئامځژگاريى گه نجان ده كهن روو له ژيان بكه ن و پيره كانيش
 به پير مهرگه وه بچن كه سانى ساده و ساويلكه ن، نهك له بهر ئه وهى
 ژيان به لاي پيره كانيشه وه هه مان ره ونه قى هه يه، به كو له وده دا ساده و
 ساويلكه ن كه نازانن خه مى ده ستله ملانى ژيان و خه مى وه پير مهرگه وه
 چوون له راستيدا هه ردوو كيان يهك خه من. خراپتر له و ساويلكه بوونه ش
 ئه و كه سه يه پځى وايه كه نه بوون بريتيه له كځكى چا كه؛
 كه له دا يك ده بين، به زووترين كات له ده رگا كانى هاديس رهت ده بين.*

ئو وهى قسه يه كى له مځره به مكوځى و له دځه وه ده كات، بځخځى
 ناكوژځ؟ چونكه به ده سته كانى خځى ده توانځ ئه و رځگاچاره يه
 تا قيبكا ته وه هه ر كا تځك بيه وځ. ئه وه يشى كه به گا ته جا ييه وه ئه و

قسه يه ده کات؛ بـگومان ئه وه ده بـته گاـته جاـيهـك لهو شوـنهـي پـويستـي به رژدی و راستيه. با ئه نموونه يه له بهرچاو بگرين که ئاینده بـ ئـمه نيه، بهـام هاوکات ئه وه ندهش نامـيه نيه پـويست نه کا چاوهـوانی بين له بهر ئه وه ی هه ر دـ، يانیش وهـس و بـزار بين لـی ههروهـك ئه وه ی ئه و ئاینده يه له داها توودا بمـنـته وه و هه رگيز نه گات.

سـيـم شت ئه وه يه، که پـويستـه تـبـگهـی هه ندـ له شه هه واته کان ئاسایی و سروشتيين و هه ندـکـيشيان زيادهن، و هه ندـ له شه هه واته سروشتيه کان پـويستن و هه ندـکـيشيان سروشتيين و بهـس، و هه ندـ له شه هه واته پـويسته کان گرنگ و پـويستن بـ شادمه نديی و سه عادهت، و هه ندـکـيشيان بـ ئـقره یی و سوکنایي لهش، هه ندـکی دیکهش پـويستن بـ خودی ژيان...

* ئه و دـه هـی سـفـکـلیسه، هاديس جيهانی خواره وه يه، يا خود دـزهـخ له ئه فسانه ی گريکی.